

ban a beszélő már csak általánosságban fordul a kerthez („álmában” – „déli nap” – „esti öntözés”), azaz ciklikusan írja le az életet és a halált, az életből a halálba tartást és az új életre ébredést. A kérdező lírai én azonban kívül reked az élet-halál gondolatkörén: már nem személyes érintettségben van itt, csupán a „tanú” szerepe az övé. A vers kompozíciója így válik kerek egészzé.

Radnóti Miklós születésének centenáriumán érdemes figyelni miniatűr tájképére, költői képekben gazdag poétikájára, mely tökéletesen tükrözi kedélyállapotának hullámzását. Bár optimizmusát, túlélni akarását, humanista hitét még a halál árnyékában sem veszítette el; idilli tájképét beárnyékolja a halál sejtelme, így válik az elkomoruló természet, az elsötétedő táj az egyéni haláltudat kifejezőjévé. „Idill és tragikum senkinél sem egyesült még oly szervesen, mint épp őnála [...] Idill és halálfélelem: Radnóti vágyódása, hogy összebékítse költészetének két legfőbb sugallóját, sohasem teljesülhet be. Legfeljebb ott, ahol a halál bizonyossága ernyőzi a veszett idill emlékét.”⁹

⁹ Sőtér István = In: Trencsényi – Waldapfel Imre, *Radnóti Miklós eclogái, In memoriam Radnóti Miklós*, i. m., 287.